

Arrest

nr. 125 377 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat P. VAN DER HEYDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 juli 2013 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen.

1.2. De burgemeester van de gemeente Ravels nam op 12 december 2013 de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten en er werd aan verzoekster meegedeeld dat zij over een bijkomende termijn van één maand beschikte om alsnog de documenten ter onderbouwing van haar verblijfsrechtelijke aanspraken over te maken.

1.3. Op 16 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 17 januari 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 17-07-2013 werd ingediend door: Naam: [N.T.], Nationaliteit: Nederland; [...] om de volgende reden geweigerd.

+ kinderen:

[A.N.J.A.], Nationaliteit: Nederland; [...]

[T.J.], Nationaliteit: Nederland; [...]

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 17-07-2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 2° - wet van 15-12-1980). Ter staving van haar aanvraag legt zij een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd en loonfiches bij een Nederlandse werkgever en een ziekteverzekering voor (artikel 50 § 2, 4° - KB van 08-10-1981).

Er werd aan betrokkene op 12-12-2013 een bijlage 20 zonder bevel betekend (voor specifieke motivering zie bijlage 20 zonder bevel dd. 12-12-2013) waarna zij nog 1 maand de tijd had om bijkomende bewijsstukken voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens een attest voor waaruit blijkt dat zij werkloosheidssteun in België heeft aangevraagd.

Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene overeenkomstig 40 § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15-12-1980 aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Artikel 40 § 4, tweede lid van de wet van 15-12-1980 stelt bovendien : "Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn."

De arbeidsovereenkomst uit Nederland van betrokkene liep af op 30-11-2013. Aangezien betrokkene na de betekening van haar bijlage 20 zonder bevel geen bewijs van verlenging van haar contract uit Nederland of een nieuw contract heeft voorgelegd dienen we ervan uit te gaan dat zij heden niet meer is tewerkgesteld. Over welke bestaansmiddelen zij momenteel beschikt en welke de aard en regelmaat zijn van deze bestaansmiddelen wordt niet aangetoond.

Betrokkene legt een attest voor waaruit blijkt dat zij werkloosheidssteun in België heeft aangevraagd. Haar aanvraag is echter nog in onderzoek. Artikel 40§4, 1° van de wet van 15-12-1980 laat duidelijk verstaan dat iemand die het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, het verblijf als werkzoekende kan genieten, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Zelfs indien betrokkene de werkloosheidssteun zou krijgen, dan nog kan zij niet vrijgesteld worden van de plicht om actief werk te zoeken en een reële kans aan te tonen om te worden aangesteld in België.

Mevrouw kan het verblijfsrecht als werkzoekende niet bekomen. Hiervoor diende betrokkene immers enerzijds aan te tonen ingeschreven te zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of sollicitatiebrieven voor te leggen en anderzijds aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken (art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981). Geen van deze documenten werd echter voorgelegd. Voor zover betrokkene deze documenten wel degelijk zou kunnen voorleggen moet worden opgemerkt dat de reële kans van betrokkene op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt niet kan worden vastgesteld. Betrokkene heeft na de stopzetting van haar tewerkstelling in België een verwaarloosbaar aantal dagen op interimbasis gewerkt (van 12-11-2013 t/m 15/11/2013). Alles bij elkaar betrof het een marginale tewerkstelling. Na 15-11-2013 heeft zij niet meer de kans gekregen om nog één dag te werken in België. Haar kansen blijken er dus niet op verbeterd, wel integendeel ze zijn sterk achteruitgegaan. Gezien al deze elementen dient het recht op lang verblijf aan betrokkene geweigerd te worden.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.

De aanvragen voor een verklaring van inschrijving ingediend door de minderjarige kinderen op 17-07-2013 kunnen evenmin worden toegestaan. Het verblijfsrecht werd immers geweigerd aan de persoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend, met name de moeder. Bijgevolg kunnen de kinderen zich ook niet bij haar voegen zoals bepaald in artikel 40 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert gespreid over twee middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet bepaalt dat iedere Unieburger het recht heeft om gedurende meer dan drie maanden in het rijk te verblijven, wanneer hij of zij in het Rijk is als werknemer of zelfstandige, hetzij nog werk zoekt en een reële kans op tewerkstelling heeft.

Verzoekster is wel degelijk gedurende een zekere periode (1/6/2013 tot en met 30/11/2013) tewerkgesteld geweest als arbeidster bij Workstar Industries (stuk 2).

Na afloop van de overeenkomst, op 30 november 2013, werd de arbeidsovereenkomst niet verlengd (stuk 3).

Echter, in weerwil van wat de bestreden beslissing voorhoudt, heeft verzoekster in eerste instantie wel degelijk een aanvraag tot het verkrijgen van werkloosheidsvergoedingen ingediend (stuk 4).

Bovendien heeft zij sindsdien veelvuldig gesolliciteerd, voornamelijk in de sector van de huishoud- en poetshulp (stuk 5).

Ten gevolge van deze sollicitaties heeft verzoekster intussen werk gevonden, wat meteen aantoonst dat deze sollicitaties niet vruchteloos geweest zijn. De kans op tewerkstelling wordt hiermee post factum bewezen geacht.

Verzoekster is via een interimkantoor tewerk gesteld als poetshulp. De arbeidsovereenkomst en tewerkstellingsattesten worden op heden bijgebracht (stuk 6).

Zodoende is verzoekster een unieburger, dewelke in het Rijk de activiteit van werknemer uitoefent. Aan de voorwaarde van artikel 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet is voldaan.

Verzoekster dient dan ook op basis hiervan toegelaten te worden tot het verblijf van meer dan drie maanden.

Hetzelfde geldt voor haar familieleden, te weten :

- [M.K.] (echtgenoot)*
- [N.J.A.] (kind)*
- [J.T.] (kind)*

Op grond van artikel 40bis, § 4, Vreemdelingenwet genieten deze familieleden immers het recht om de Unieburger te begeleiden voor een periode van meer dan drie maanden.

De vereisten van artikel 40, § 4 Vreemdelingenwet zijn vervuld, nu zij alleen over de vereiste identiteitsdocumenten in de zin van artikel 41, eerste lid Vreemdelingenwet beschikken.”

[...]

Indien de Raad van oordeel zou zijn dat verzoekster niet als werknemer in de zin van artikel 40, § 4, 1° Vreemdelingenwet kan beschouwd worden, wijst verzoekster er op dat zij wel aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 2° Vreemdelingenwet voldoet.

Over het feit dat verzoekster over een ziekteverzekering beschikt, bestaat geen betwisting.

Dit wordt immers door verwerende zelf bevestig[d] in de bestreden beslissing.

Nu zowel verzoekster (stukken 2 en 6) als haar echtgenoot (stuk 7) gedurende enige tijd gewerkt hebben, beschikken zij over voldoende bestaansmiddelen.

Bovendien heeft verzoekster een aanvraag tot het verkrijgen van werkloosheidsvergoedingen ingediend (stuk 4).

Ook aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 2° Vreemdelingenwet is derhalve voldaan, zodat verzoekster ook op basis hiervan als unieburger aanspraak maakt op een verblijf van meer dan drie maanden.

Wat gesteld wordt bij het eerste middel aangaande de familieleden van verzoekster, geldt mutatis mutandis ook voor het tweede middel.”

3.2. Allereerst moet worden opgemerkt verzoekster op 17 juli 2013 een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende in de hoedanigheid van “houder van voldoende bestaansmiddelen”. Zij gaf derhalve te kennen een verblijfsrecht te kunnen laten gelden op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakte echter niet aannemelijk dat haar verblijfsrechtelijke aanspraken op deze juridische basis enige grond hadden. Zij liet immers na om het bewijs te leveren dat zij voor over voldoende bestaansmiddelen beschikte om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf in België ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Hierbij moet worden geduid dat een arbeidsovereenkomst inzake een tewerkstelling in Nederland die werd beëindigd op 30 november 2013, zoals verweerder terecht motiveerde, niet toelaat vast te stellen dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen nog over bestaansmiddelen beschikte. Dit geldt des te meer nu de door haar voorgelegde arbeidsovereenkomst betrekking had op een kortstondige, deeltijdse tewerkstelling met het oog op een reïntegratie op de arbeidsmarkt waaruit blijkt dat haar brutoloon slechts 1.102,05 euro per maand bedroeg, zodat niet vaststaat dat verzoekster, die drie kinderen heeft, een deel van dit loon kon sparen voor de toekomst en dus over aanzienlijke financiële reserves beschikt. Waar verzoekster erop wijst dat ook haar echtgenoot een inkomen heeft uit interimarbeid en hieromtrent bij haar verzoekschrift een aantal stukken voegt kan het volstaan op te merken dat niet wordt aangetoond dat zij deze stukken aan verweerder ter kennis bracht alvorens deze de bestreden beslissingen nam. Aangezien de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken kunnen deze documenten bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Het is ook niet kennelijk onredelijk om het document waaruit blijkt dat verzoekster in België werkloosheidsuitkeringen aanvraag niet in aanmerking te nemen als een bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Verweerder beschikte immers niet over een garantie dat deze aanvraag zou worden ingewilligd. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster een beroep doet op de kosteloze rechtspleging, hetgeen moeilijk verenigbaar is met haar standpunt dat zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Ondanks het feit dat verzoekster nooit een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende waarbij zij zich beriep op een tewerkstelling in België heeft verweerder toch onderzocht of zij niet op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kon worden toegelaten. Hij stelde, na raadpleging van de gegevens uit een databank, vast dat verzoekster slechts van 12 november 2013 tot 15 november 2013 was tewerkgesteld in België en er dus enkel sprake is van een marginale tewerkstelling waardoor verzoekster dus niet als

werknemer kan worden beschouwd. Deze stellingname is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat oordeelt dat een burger van de Unie in een andere lidstaat van de Unie slechts als werknemer kan worden beschouwd indien er sprake is van het verrichten van “*reële en daadwerkelijke arbeid, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken*” (HvJ 23 maart 1982, 53/81, D. M. Levin/staatssecretaris van Justitie, punt 17; zie ook HvJ 13 april 2000, C-176/96, Lehtonen, punt 44; HvJ 6 november 2003, C-413/01, Ninni-Orasche, punt 26). Verweerder wees er daarnaast op dat verzoekster niet aantoonde nog werk te zoeken en een reële kans te maken om te worden aangesteld, nu geen bewijs van inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven werden aangebracht. Verzoekster betoogt dat zij een aanvraag indiende om werkloosheidsvergoedingen te krijgen maar toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat uit geen enkel document door haar aangebracht document kon worden afgeleid dat zij werkwilleg was en een kans maakte om te worden aangesteld. In de mate dat verzoekster bij haar verzoekschrift documenten voegt en ter terechtzitting stukken voorlegt waaruit blijkt dat zij nadat de bestreden beslissingen werden genomen begon te solliciteren, dat zij gedurende drie dagen in februari 2014 werd tewerkgesteld en dat zij op 4 maart 2014 een aannemingsovereenkomst ondertekende, moet worden herhaald dat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de datum waarop verweerder de bestreden beslissingen nam (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Indien verzoekster meent dat zij op een andere basis – met name een zelfstandige activiteit – dan deze die zij aan verweerder meedeelde een recht op verblijf kan laten gelden dan staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in te dienen.

Aangezien verzoekster niet aantoonde over een recht op verblijf van meer dan drie maanden te beschikken kon verweerder tevens oordelen dat haar kinderen niet over een afgeleid verblijfsrecht kunnen beschikken.

De beschouwingen van verzoekster leiden niet tot de conclusie dat verweerder de bepalingen van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK